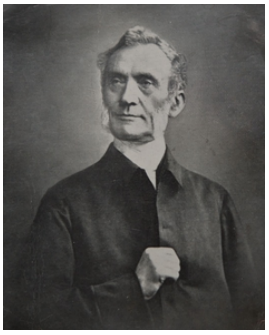
George Muller (1805 – 1898)

George Muller, binecunoscutul „tată al orfanilor din Bristol”, s-a născut la 27 septembrie 1805 în Kroppenstedt – Halberstadt. Tatăl lor le-a dat lui şi fratelui său o educaţie atât de nepotrivită, încât încă din copilărie Georg a devenit mincinos, înşelător şi chiar a început să bea. După o tinereţe aridă şi fără Dumnezeu a studiat, după voia tatălui său, teologia protestantă. În timpul studiilor, în Halle – Saale, a avut loc prima sa întâlnire cu îndurarea lui Dumnezeu, într-un mic cerc de credincioşi dintr-o casă unde fusese invitat de un prieten din facultate. Viaţa lui s-a schimbat dintr-o dată; acum se ruga des, citea Cuvântul lui Dumnezeu şi îi iubea pe ucenicii Domnului Isus, pe care mai înainte îi batjocorise.

Curând Dumnezeu a trezit, în cel întors la El, dorinţa de a sluji într-un câmp de misiune. Dar a trebuit să treacă mulţi ani, până în primăvara lui 1829, când prin intermediul profesorului Tholuck a mers la Londra unde a fost instruit la „Societatea pentru misiunea printre evrei”. El s-a apucat cu un aşa mare zel de studiu, încât după două luni s-a îmbolnăvit grav. În timpul şederii sale într-un sanatoriu din Teignmouth a făcut cunoştinţă cu Henry Craik, cel care avea să-i devină pentru mulţi ani prieten şi colaborator. Ei au apreciat interpretările lui Anthony Norris Groves, care făceau referire la supunerea în totalitate faţă de voia lui Dumnezeu în orice împrejurare din viaţă şi, cercetându-le cu amănunţime, s-au întărit.

După întoarcerea sa din Londra, Georg Muller a exprimat societăţii de misionari dorinţa sa de a lucra fără plată, unde şi când îi va arăta Domnul. El a primit un răspuns amabil, dar care era un refuz, astfel că la sfârşitul anului 1829 a întrerupt legăturile cu această societate. La începutul anului 1830 a locuit din nou în Teignmouth şi a hotărât să rămână acolo ca predicator într-o mică adunare baptistă, În vara acelui an, prin cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, a ajuns la convingerea că este în conformitate cu Scriptura să frângă pâinea În fiecare zi a săptămânii şi să le dea tuturor fraţilor posibilitatea de a fl folosiţi în slujba Cuvântului, cu darurile pe care Domnul Isus le va da acestora. Când a împlinit vârsta de 25 de ani, a hotărât să nu mai lucreze ca angajat, ci să se încreadă doar în grija lui Dumnezeu. într-o comunitate cu numai 18 membri, aceasta nu a fost o hotărâre uşor de luat.

La 7 octombrie 1830, Georg Muller avea să se căsătorească cu Mary Groves, sora lui Norris Groves, cea care îi va fi timp de 40 de ani o credincioasă însoţitoare de drum.

În aprilie 1832, Henry Craik l-a invitat pe Georg Muller la Bristol, pentru a-l ajuta acolo în lucrarea Evangheliei. Georg Muller a mers şi ulterior cei doi s-au întors în Teignmouth, pentru a cerceta în faţa Domnului ce drum aveau să urmeze. După multe rugăciuni şi cercetări din partea Domnului, cei doi au părăsit pentru totdeauna localitatea Teignmouth şi s-au mutat în Bristol, în anul 1832. Acolo Henry Craik a preluat slujba în capela Ghedeon, iar Georg Muller, locul vacantat în capela mai mare, denumită Betesda. Aici ei s-au străduit în continuare să practice adevărurile cunoscute. Când pe 13 august 1832, seara, Muller, Craik, încă un frate şi alte patru surori s-au adunat în mod simplu, Georg Muller scria în agenda lui că această strângere s-a desfăşurat fără nici un fel de formalitate, ci numai cu dorinţa de a face aşa cum Îi place Domnului, pentru ca Domnul să dea lumină prin Cuvântul Său.

Deşi această comunitate din Bristol păstra semnele distincte ale bisericii, confirma totuşi principiile practicate de fraţi în unele localităţi. Pe primul loc erau autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu şi separarea de lume. În fiecare duminică se frângea pâinea şi, la vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, toţi se supuneau călăuzirii Duhului Sfânt, deşi Georg Muller şi Henry Craik erau cunoscuţi ca predicatori şi conducători spirituali ai adunării. Cei doi nu erau însă slujitori angajaţi şi nu primeau salariu fix. În octombrie 1832 au primit cea dintâi vizită a lui John Nelson Darby.

Despre aceasta, Darby scria într-o scrisoare din 15 octombrie: „Am predicat în ambele capele. Domnul a făcut acolo o lucrare remarcabilă, în care fraţii noştri dragi, Muller şi Craik, sunt binecuvântaţi din plin; aş fi dorit însă să se dea o mai mare atenţie principiului lărgimii părtăşiei“. La câţiva ani după aceasta a fost din nefericire altfel.

În anul 1848, biserica Betesda, aflată sub conducerea lui Georg Muller şi a lui Henry Craik, a fost motivul trist al unei dezbinări între fraţi, pentru că acolo nu s-au avut în vedere învăţăturile greşite care se propagau în Plymouth şi în alte localităţi (aşa-numita „scrisoare a celor 10˝, în care se expuneau principiile adunării din Bristol). Amănunte privind aceasta se găsesc în cartea lui Andrew Miller: „Fraţii denumiţi aşa în general”, pag. 56-57. A urmat menţinerea fără bază scripturistică a „Fraţilor largi”. În această chestiune importantă a părtăşiei practicate la Masa Domnului, Georg Muller preciza într-o scrisoare din 1872: „Permitem tuturor, celor care-L iubesc pe Domnul Isus şi sunt principial sănătoşi în credinţă, chiar dacă ei nu doresc aşa cum dorim noi, să fie în stare de a părăsi personalităţi şi sisteme. Intenţionăm să rămânem împreună la ceea ce ne spune Dumnezeu (Rom. 15.7). Astfel, în ultimii 17 ani am permis intrarea unor persoane care au venit din lume, care au predicat învăţături greşite, demne de condamnat. Noi am verificat însă persoanele şi, după caz, dacă erau sănătoase sau nesănătoase în credinţă, au fost admise sau respinse“. Cuvântul lui Dumnezeu însă spune: „Dacă vine cineva la voi şi nu aduce învăţătura aceasta (învăţătura lui Hristos), nu-l primiţi în casă şi nu-l salutaţi. Pentru că cine-l salută se face părtaş cu lucrările lui rele ” (2 Ioan 10,11; compară şi 1 Cor. 6,17-7.1; 2 Tim. 2.20).

În acei ani, lucrarea din Bristol era binecuvântată în mod deosebit. Micul grup de credincioşi a crescut în scurt timp atât de repede, încât cele două adunări întemeiate în 1837 au ajuns să numere 668 de persoane în anul 1844.

Georg Muller se preocupa mult de situaţia celor săraci. Deşi avea la îndemână doar mijloace infime, iar veniturile sale erau sporadice, dădea tot ce avea săracilor. În anul 1833 începuse să meargă dimineaţa devreme pe străzi şi să-i strângă pe copiii săraci. Le dădea tuturor o bucată de pâine şi totodată le împărtăşea din învăţăturile Bibliei. Mai târziu a procedat astfel şi cu adulţii.

În anul 1834 întemeia împreună cu Henry Craik „Instituţia pentru răspândirea cunoaşterii Scripturii pentru Anglia şi Străinătate", a cărui scop avea să fie instituirea de şcoli creştine, răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu şi sprijinirea misiunii pe temeiul credinţei. Aceste lucrări urmau să fie subvenţionate numai cu ajutor din partea celor credincioşi, nu se primeau bani de la necredincioşi şi nu se admiteau împrumuturi şi datorii. Această acţiune a credinţei a început fără a avea nici un capital, iar după mai puţin de un an, instituţia punea deja în funcţiune 5 şcoli cu program zilnic!

Spre sfârşitul anului 1835, Georg Muller a hotărât să întemeieze şi o casă de orfani după modelul celor din Halle. În aprilie 1836 prelua deja primii orfani. Astfel a început „Minunea din Bristol" – căci această casă avea să se extindă, devenind o instituţie cu 2000 de copii care aveau să locuiască în 5 clădiri mari. Încă de la început, Georg Muller şi-a impus două lucruri:

– în primul rând să nu-i roage niciodată pentru ajutor pe oameni, ci numai pe Dumnezeul şi Tatăl său;

– în al doilea rând, să nu divulge situaţia financiară, indiferent de cât de mari ar fi fost nevoile în care s-ar fi aflat într-un anumit moment.

Intenţia lui era nu numai de a-i ajuta pe orfani, ci şi de a întări credinţa copiilor lui Dumnezeu şi de a le arăta celor necredincioşi că Dumnezeu ascultă şi astăzi rugăciunile. Credinţa lui Georg Muller a fost răsplătită din belşug. Curând au fost atât de multe donaţii, încât a fost construită o a doua casă, iar după numai un an, o a treia Niciodată nu a fost nevoie ca el şi colaboratorii săi să se abată de la principiile care-i călăuzeau, chiar dacă necesarul de bani anual a atins în final cifra de 30.000 de lire sterline! Niciodată Dumnezeu nu i-a lăsat pe ai Săi în încurcătură, iar experienţele pe care Georg Muller le-a avut în cei 65 de ani care i-au fost oferiţi pentru această lucrare a credinţei au umplut şi pot umple multe cărţi.

Celor care i-au pus întrebări cu privire la ascultarea rugăciunii, le-a lăsat cinci puncte pentru a le arăta cum ar trebui să se apropie de Dumnezeu:

– Încredere deplină în lucrarea şi mijlocirea Domnului Isus – fundamental necesară pentru apropierea noastră de Dumnezeu.

– Despărţirea de orice păcat cunoscut.

– Credinţa în promisiunile lui Dumnezeu.

– Rugăciune după voia Lui: motivată spiritual, nu cu gândul de a risipi în plăcerile noastre.

– Continuitate în rugăciune şi perseverenţă în aşteptare.

Georg Muller avea o viziune clară privind relaţia între rugăciune şi o viaţă în sfinţenie şi se străduia permanent să aplice acest principiu în ceea ce vorbea şi scria.

Se pare că Georg Muller a făcut în 1840 câteva vizite pe continent, deci şi în Germania. În 1841, agenda lui (care era scrisă în limba engleză) a fost citită de o doamnă din Wurttemberg. Această lectură a constituit mobilul care a convins-o să se întoarcă la Dumnezeu şi a avut dorinţa de a traduce această lucrare în limba germană. A găsit în Stuttgart o mică comunitate baptistă unde a fost botezată şi primită ca membră. De asemenea, l-a invitat pe Georg Muller în mai 1843 să viziteze Stuttgart-ul. După ce Domnul a rezolvat cu mărinimie problema financiară a acestei călătorii, Georg Muller a plecat împreună cu soţia sa, în august 1843, în Germania, unde a rămas până în martie 1844. El a predicat în comunitatea baptistă din Stuttgart duminica şi în toate zilele săptămânii.

Slujba lui de învăţător nu a fost însă acceptată de toţi membrii comunităţii. Când, pe 3 septembrie, urma să fie comemorată cina, un grup constituit în jurul bătrânului învăţător Schauffler a respins ideea ca Georg Muller să participe la cină, în timp ce alt grup dorea ca el să participe cu ei la cină. Deşi Georg Muller a încercat cu seriozitate să împiedice o dezbinare a comunităţii, din această cauză, despărţirea a fost inevitabilă. În seara aceleiaşi zile, 17 persoane au serbat Masa Domnului într-o locuinţă privată, printre aceştia fiind şi doi fraţi din Elveţia, despre care Georg Muller scria că au cunoscut drumul adevărului prin fratele John Nelson Darby. Astfel a apărut în sudul Germaniei o adunare pe principii biblice, prin această despărţire pe care Georg Muller a explicat-o spunând că biserica baptistă, urmărind principii sectare – punând botezul în legătură cu naşterea din nou — îi exclude din comuniune pe credincioşii care nu practică „Botezul credinţei".

Georg Muller avea să se dedice de acum cu totul slujbei unei cete mici. Pentru ei, care erau obişnuiţi cu slujba de predicare, era greu acum să stea sub acţiunea liberă a Duhului Sfânt, care să-l folosească pe acela pe care intenţiona El. Acum se frângea pâinea în fiecare duminică. La încheierea şederii lui, adunarea crescuse, ajungând la 25 de persoane. Între timp, Georg Muller răspândea şi tractate şi vorbea cu oamenii pe care îi întâlnea; de asemenea a terminat şi publicat traducerea cărţii care cuprindea biografia sa. În anul 1845 vizita din nou Stuttgart-ul, deoarece auzise că acolo ar fi pătruns învăţături greşite.

Între timp, lucrarea de la casele de orfani făcea progrese. În anul 1949, cele patru case care fuseseră închiriate au fost părăsite, fiind folosit un cămin propriu, în Ashiey Down. In acea perioadă au fost preluaţi 275 de copii. La 12 noiembrie 1857 a fost deschis al doilea cămin propriu, pentru încă 400 de orfani. A treia casă şi-a deschis porţile la 12 martie 1862. La orizontul credinţei lui Georg Muller au apărut casele de orfani numerele 4 şi 5, care au putut fi deschise la 5 noiembrie 1868 şi, respectiv, la 6 ianuarie 1870. Aceste cămine ofereau acum loc pentru 2000 de orfani, inclusiv pentru educatori şi profesori.

În ianuarie 1866 avea să moară Henry Craik, cel care îi fusese colaborator credincios lui Georg Muller timp de patruzeci de ani. Pe 6 februarie 1870 avea să plece acasă la Domnul soţia lui iubită. Aproximativ un an şi jumătate mai târziu, fiica lui, Lydia, s-a căsătorit cu colaboratorul său James Wright, devenit mai târziu predecesorul lui Georg Muller în lucrarea cu orfanii. Georg Muller s-a recăsătorit cu Susanne Grace Sânger, care i-a fost timp de 25 de ani o soţie cu teamă de Dumnezeu.

Deşi în vârstă, Georg Muller a început să călătorească mai mult, astfel că apusul vieţii sale, anii 1875-1892, au fost marcaţi de nenumărate călătorii misionare în Europa, în Asia, în America, în Africa şi în Australia. Aceste călătorii au prilejuit multor suflete să audă mesajul simplu al

Evan-gheliei, clar, să se întoarcă la Dumnezeu, să înveţe să întrebuinţeze corect Sfânta Scriptură, să guste adevărata dragoste de fraţi, credinţa adevărată şi speranţa în revenirea Domnului, precum şi separarea de lume.

Puterea vieţii sale de biruinţă consta în credinţa sinceră în Dumnezeu şi în Cuvântul Său. Iubea acest Cuvânt şi îl citea nu numai la un timp stabilit mai dinainte, ci în orice ocazie care i se oferea, acţionând în conformitate cu Cuvântul şi confirmându-l în lunga sa viaţă.

Donatorii de bani care s-au ivit ca răspuns al rugăciunilor lui pentru lucrarea cu orfanii ajunseseră să-i încredinţeze mai mult de un milion de lire sterline. În afară de această sumă, el a primit peste 400.000 de lire sterline, constând în donaţii pentru răspândirea Bibliei, a tractatelor, precum şi pentru sprijinirea lucrărilor de misionariat. Spunea deseori: „Sunt un om fericit”. Se vedea ca un păcătos care ar fi meritat iadul, dar care L-a cunoscut pe Domnul Isus ca pe „Mântuitorul vrednic de a I se aduce închinare”. In ultima duminică din viaţa lui a fost plin de bucuria de a-L vedea pe acest lorios Mântuitor în frumuseţea Sa şi de a I se închina în desăvârşire.

În dimineaţa zilei de 10 martie 1898, Georg Muller a fost chemat pe neaşteptate acasă, la Domnul. Fusese la conferinţă, ca întotdeauna, şi participase ca de obicei la adunarea de rugăciune. Plecarea sa acasă la Domnul a fost neaşteptată şi dureroasă, „ca într-o clipă”. Când a fost deschis testamentul său, s-a constatat că toată averea lui, în afară de mobilierul locuinţei, însuma 60 de lire.

clickbible.org